

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupíčkové a Mgr. Michala Bobka v právní věci žalobce: J. U., zastoupen JUDr. Petrem Doležalem, advokátem se sídlem Mazovská 476/2, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 11. 2021, č. j. 20 A 5/2021 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Shora označeným rozsudkem Krajský soud v Ostravě (dále též „krajský soud“) zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2021, č. j. MSK 35672/2021, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Nový Jičín (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 26. 2. 2021 ve věci spáchání přestupků podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o silničním provozu“), kterých se měl žalobce dopustit porušením povinností stanovených v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

II.

[2] Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel je přesvědčen, že nebyly splněny podmínky pro zrušení jeho rozhodnutí. Krajský soud provedl nepřipustně formalistický výklad § 125 odst. 1 písm. f)

a § 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Podle stěžovatele mělo být postupováno ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 As 222/2017 - 45, který zcela přesně dopadá na danou situaci. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení mu věci k dalšímu řízení.

III.

[3] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[4] Nejvyšší správní soud předně zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že za podmínky, kdy před krajským soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb.).

[5] Nejvyšší správní soud shledal, že se uvedená právní úprava na nyní projednávanou věc užije. Krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti novely s. ř. s., přičemž se jedná o věc ve smyslu § 31 odst. 2 s. ř. s., tedy o věc, ve které rozhoduje specializovaný samosoudce (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021 - 30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021 - 36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021 - 30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021 - 31, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021 - 34, ze dne 9. 12. 2021, č. j. 9 Azs 213/2021 - 45 atp.).

[6] Návazně se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. Ačkoli se v tomto usnesení vyjádřil ve vztahu k předcházející právní úpravě nepřijatelnosti, která pamatovala pouze na posuzování ve vztahu k mezinárodní ochraně, závěry plynoucí z této judikatury jsou přiměřeně uplatnitelné také v nyní projednávané věci (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021 - 28, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 84/2021 - 23, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021 - 30, ze dne 23. 7. 2021, č. j. 4 As 156/2021 - 50, ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021 - 39, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021 - 31, ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 As 148/2021 - 44, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021 - 34, ze dne 7. 10. 2021, č. j. 6 Azs 242/2021 - 21, ze dne 9. 12. 2021, č. j. 9 Azs 213/2021 - 45 atp.). Z uvedené judikatury současně vyplývá, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v případě, pokud se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Přiměřeně lze uvedené

pokračování

aplikovat i na kasační stížnosti podané správním orgánem (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, ze dne 31. 10. 2012, č. j. 8 Azs 17/2012 - 37, ze dne 29. 11. 2016, č. j. 7 Azs 231/2016 - 55, ze dne 8. 3. 2018, č. j. 9 Azs 435/2017 - 22, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 7 Azs 219/2019 - 32).

[7] V dané věci nevystala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[8] Ve vztahu k tvrzenému stížnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odkazuje soud např. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 - 51, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45 atp.). Podle názoru Nejvyššího správního soudu postupoval krajský soud v souladu s uvedenou judikaturou. Důkladně vypořádal stěžejní žalobní námítky. Není přitom povinností krajského soudu reagovat na každé tvrzení obsažené ve vyjádření k žalobě. Jak uvedl Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 64/2009 - 153, „[n]ezohlednění důvodů uvedených ve vyjádření žalovaného k žalobě nemůže být vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je to žalobce, kdo určuje rozsah a meze přezkumu napadeného rozhodnutí v podobě žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a proto nevypořádá-li se soud s argumentací žalovaného, pak tím může ovlivnit kvalitu a sílu svého právního názoru, nikoli však zatížit své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti.“

[9] Stěžovatel dále poukazoval na stížní důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V tomto ohledu namítal, že krajský soud provedl nepřipustně formalistický výklad § 125 odst. 1 písm. f) a § 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Nejvyšší správní soud se s ním neztotožnil. Výklad provedený krajským soudem odpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu. V tomto ohledu je třeba akcentovat zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2019, č. j. 1 As 318/2018 - 41. Z něho vyplývá, že postavení provozovatele vozidla a jeho odpovědnost za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu jsou spojeny se zápisem vlastníka nebo jiné osoby v registru silničních vozidel jako provozovatele vozidla, nikoli s pouhým vlastnictvím vozidla jako takovým. Je tedy nerozhodné, kdo je vlastníkem vozidla ve smyslu předpisů soukromého práva, podstatné je, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán v registru silničních vozidel. Právě uvedené přitom aplikoval krajský soud na danou věc. Stěžovatel ani neoznačil žádný rozsudek, ve kterém by identická skutková a právní situace, ke které došlo i v dané věci, byla posuzována jinak. Stěžovatelem označený rozsudek ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 As 222/2017 - 45, nevychází ze zcela identických skutkových a právních okolností. Nejvyšší správní soud řešil v označené věci správní delikt provozovatele vozidla v situaci, kdy byl jako provozovatel zapsán původní vlastník vozidla, který již auto prodal, ale v registru vozidel byl nadále evidován jako provozovatel. Správní orgány označily za osobu odpovědnou za správní delikt nového vlastníka vozidla, s čímž Nejvyšší správní

soud nesouhlasil a za osobu provozovatele považoval osobu evidovanou v registru vozidel. Nyní projednávaná věc se tak od věci řešené v rozsudku ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 As 222/2017 - 45, odlišuje, což vyvolává nemožnost mechanické aplikace některých dílčích závěrů. Ani ze stěžovatelem označené judikatury vztahující se k procesní strategii předmětného provozovatele vozidla a osob s ním spojených, resp. judikatury ke zneužití práva (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 As 233/2015 - 58), nevyplývá jednoznačná opora pro výklad stěžovatele. V označených rozsudcích byla posuzována odlišná situace. V tomto ohledu nelze přehlédnout, že správní orgány ve svých rozhodnutích ani řádně nerozvedly argumentaci ke zneužití práva. Její návazné doplnění, resp. rozvinutí v řízení před správními orgány pak nelze považovat za doplnění odůvodnění správních rozhodnutí (srov. podpůrně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, č. 73/2004 Sb. NSS, ze dne ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 - 43, či ze dne 5. 3. 2020, č. j. 7 As 344/2019 - 23).

[10] Krajský soud postupoval i v dalších ohledech v mezích právní úpravy a judikatury Nejvyššího správního soudu. Nedopustil se ani žádných zásadních vad vedoucích k nutnosti kasace jeho rozhodnutí (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66, ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 16/2013 - 26, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45, ze dne 9. 12. 2021, č. j. 9 Azs 213/2021 - 45, atp.).

[11] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[12] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4., usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021 - 32). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce pak ve stanovené lhůtě nepodal vyjádření ke kasační stížnosti, resp. ani nepožádal o přiznání náhrady nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. srpna 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu